

SENIORIVIESTI

Nro 13 joulukuu 2007

MYK

2007

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

NUIJAN VARRESTA 2007

Olin Pyhäinpäivänä, 3.11. monen muun lailla kirkossa kuuntelemaan vuoden aikana kuolleitten seurakuntalaisten nimiä. Tein sen itse Munkkiniemen kirkossa. Kirkossa sytytettiin 112 kynttilää.

Tunnetta oli ilmassa vahvasti. Jo ovella minua oli tervehtimässä entinen historianopettajani, Else Oksala (os. Vuorinen), joka ojensi minulle virsikirjan ja ohjelman.

Olin tullut kirkkoon kuuleman äitini nimeä. Hän kuoli alkuvuodesta lähes 98 vuoden iässä. Hänestä ja sukupolvemme vanhemmista kirjoitinkin pari vuotta sitten Senioriviestissä. Äiti oli munccalainen vuosina 1950–2007.

Myös kaksi entistä opettajaamme mainittiin siellä, Rainer 'Lemmy' Nyholm ja Elma Heinonen. Muistamme heitäkin monivuotisina tiedon ja elämän opastajina.

Rainerin Nyholmin taideteos

(Rainerin viimeisiin maalauksiin voi tutustua sivustolla: (www.sparetimelabs.com/rainer))

Vain kahta päivää aikaisemmin olimme koulun juhlissa, seniorit ja nykyoppilaat, tilaisuudessa, jossa tunsimme historian ja nykyisyyden kohtaavan. Saimme nauttia koulun oppilaiden antaumuksella esittämistä, opettaja Tapio Mäkelän ohjaamista kappaleista sekä kypsemmästä musiikista, jota Old Time Jazz Band meille tarjosi. Raikuvat aplodit seurasivat jokaista esitystä.

Juhlan eittämätön kohokohta oli heti alussa. Vuoden munkkalaiseksi valittu, Helsingin Sanomien vastaava päätoimittaja Janne Virkkunen oli saanut kiireiseen aikatauluunsa mahdolliseksi onnittelet ja tervehdyksen koululla. Onnittelumme Jannelle meidän muitten seniorien taholta. Munkan lippu liehukoon entistä korkeammalla!

Seniори Pertti Seeve on tehnyt arvokkaan työn pistäessään kovien kansien väliin riemuoppiilaiden sivut vv. 1955-56. Tästä hankkeesta toisaalla Viestissämme. Suosittelen sitä lämpimästi.

Munkan koripalloylpeys Torpan Pojat, ToPo, juhlii alkuvuodesta 2008 75-vuotistaivaltaan. Juhlaottelut pelataan 12.1. ja Torppa kutsuu meitä 1.3. Katso erillistä ilmoitusta.

Senioreja matrikkelin alkupäästä.

Koulun vuosipäivänä Senioriyhdistyksen puheenjohtaja Miika Heikinheimo (MKL 270) kutsui haastatteluun koulumme toiminnassa aivan alkumetreillä mukana olleet Elsa Nilssonin (os. Kulttinen), jonka matrikkelinumero on kunnioitettava 6 sekä Jaakko Nylundin, numero 13. He ovat tulleet kouluun vuonna 1938. Jaakko oli ensimmäisellä ylioppilasluokalla v. -45, Elsa kirjoitti seuraavana vuonna.

Kun koulumme täyttää 70 vuotta ensi vuonna, on hyvä nähdä joukossamme heitäkin, jotka olivat viittotamassa sitä tietä, jota me kaikki olemme saaneet kulkea.

Marraskuussa 2007
Miika Heikinheimo
puheenjohtaja, yo. 68

Munkan kolmas reksi haastateltavana. Jututtajina Munkkiniemen kansakoulun (sittemmin ala-asteen, myöhemmin alakoulun) täysin palvellut rehtori Matti Kaihovaara ja Myk:n senioriyhdistyksen hallituksen jäsen Tom Hynninen.

Jorma Rytköstä tapaamassa...

Me allekirjoittaneet päätimme tovin toimia tutkivina journalisteina ja houkuttelimme kouluneuvos Jorma Rytkösen istuskelemaan kanssamme. Suurimmalle osalle Senioriviestin lukijoista hän on tuiki tuttu oltuaan pitkään Munkkiniemen yhteiskoulun rehtorin virassa. Tuon virallisen roolin lisäksi toivoimme pystyvämme kaivamaan esiin jotakin julkisivun takaa. Vuosikymmenten tuttavuuden perusteella osasimme odottaa, ettei mitään täysin yllättävää paljastuisi.

Kysyimme aluksi, miten tulit valinneeksi tämänkaltaisen uran, jo oppikoulussa istuessasi vai vasta yliopistossa?

"En minä sitä oikeastaan mitenkään valinnut. Vuonna 1956 asuin Domuksen C-talossa ja viereen rakentui yliopiston ylioppilaskunnan kirjasto, ihan uusi ja hieno sellainen. Kun eräänä syyskuun päivänä istuin kirjastossa, luokseni tultiin sanomaan, että pitäisi ottaa yhteyttä Munkkiniemen yhteiskouluun ja kouluneuvos Jussi Saukkoseen. Soitin hänelle ja sovimme tapaamisesta.

Rehtorit Jorma Rytkönen ja Matti Kaihovaara

Minä "matkustin" Munkkiniemeen. Käytän sanaa matkustin, koska tuo paikkakuntahan oli kovin kaukana keskustasta – ainakin Hämeenlinnasta tulleen mielestä."

Miten kummassa tällainen yhteys syntyikään koska eihän Jorma Rytkösellä ollut mitään tekemistä Munkkiniemen yhteiskoulun kanssa. No, Elsi Hetemäki opetti koulussa ja hänen miehensä Eero Hetemäki oli Hämeenlinnan lyseolaisia ja siitähän se sitten sukeutui...

"Jussi Saukkosen kanssa sovimme, että saavun kouluun syyskuun puolivälissä opettamaan latinaa lukion kuudennelle ja seitsemännelle luokalle eli nykyisin lukion ekalle ja tokalle. Aineyhdistelmäni yliopistossa käsitti yleistä historiaa, kansantaloustiedettä ja Rooman kirjallisuutta. Latina oli otettu koulun opetusohjelmaan edellisenä vuonna, mutta Lajos Garam, joka kieltä opetti, ei enää ehtinyt sitä tehdä lisääntyneiden musiikkiharrastustensa johdosta. Olin juuri tullut täysi-ikäiseksi (21 vuotta), valmistuttuani sitten filosofian maisteriksi vuonna 1958 ryhdyin opettamaan historiaa. Suuret ikäluokat tungeksivat kansakoulusta oppikouluun. Koulu tarvitsi kipeästi pätevää opettajakuntaa!

Sain olla uuden puolen harjannostajaisissa, samoin kuin vihkiäistilaisuudessa vuonna 1957. Koulu näytti aika valmiilta, mutta tulevaisuus tuli vielä vaatimaan lisää. Muuten, minulla oli jo vankat historialliset siteet Munkkiniemeen. Ollessani Hämeenlinnan lyseon ekalla pääsin käväisemään paikkakunnalla, sillä kummisetäni asui Rantapolulla. Ihan omin neuvoin seikkailin isolla M-kirjaimella varustetulla ratikalla perille ja takaisin."

Haastava työ alkoi kasvavassa koulussa ja kun sitten kouluneuvos Jussi Saukkonen siirtyi eläkkeelle vuonna 1972, alkoi rehtori Jorma Rytkösen aika, joka kesti aina vuoteen 1998. Noihin kahteenkymmeneenkuuteen vuoteen sisältyi

peruskoulun tulo ja koulun suuri modernisointi ja laajennus 90-luvun lopulla. Rytkönen oli kysynyt nykyiseltä rehtorilta Aki Holopaiselta, että kun 1.8.2006 tuli kuluneeksi kolmekymmentä vuotta peruskoulun syntymisestä, niin juhlitteko kovasti? Aki oli vastannut, että emmehän ole vielä niistä juhlista oikein toipuneetkaan...

Rytkösen kohdalla osui siis peruskoulun "valuminen" pohjoisesta etelään ja vihdoinkin myös Helsinkiin. Munkkiniemen yhteiskoululle oli varmasti onneksi se, että Saukkosen seuraaja oli nimenomaan Rytkönen, joka taidolla ja sitkeydellä taisteli Munkkiniemen yhteiskoululle korvaavan koulun aseman. 70-luku oli kokonaisuudessaan otollinen jakso peruskoulun toteutukselle, 80-luku olisi saattanut olla vaikeampi. Yksityiskouluiksi onnistui jättäytymään noin kolmekymmentä oppikoulua ja ne kuuluvat Yksityiskoulujen liittoon. Niiden hallinto on joko osakeyhdistyksen tai kannatusyhdistysten hallitusten käsissä, suoden monia sellaisia mahdollisuuksia, joita kunnan kouluissa ei ole.

Rehtorikautensa loppuvaiheessa Rytkönen johti koulun suurta laajennusta, hankesuunnitelma allekirjoitettiin vuonna 1997. Kustannusarvio ylitti Rytkösen mukaan kaiken ymmärryksen. Lopputulos, jonka sitten saattoi päätökseen vuonna 2000 erinomaisen kiitettävällä tavalla Jorman seuraaja, Rehtori Aki Holopainen, jolle Rytkönen haluaa antaa arvosanan kymmenen ja monta plussaa päälle. Koulu todella muutti muotoaan, syntyi aivan uusi julkisivu, uusia ja saneerattuja luokkatiloja, suuri tietokoneistettu opettajien työskentelytila, kirjasto, katsomolla varustettu kookas palloiluhalli ja jopa hissi. Rytkönen haluaa antaa erittäin suuren tunnustuksen kannatusyhdistyksen kaikilla puheenjohtajille ja hallituksen jäsenille pitkäaikaisesta ja peräänantamattomasta työstä oppilaitoksen hyväksi. Koulun ja paikkakunnan parasta ajattelevat piirit ovat vapaaehtoispuhalla työskennelleet vuosikymmenet.

Kun Jorma on ehtinyt olla eläkkeellä jo yhdeksän vuotta, utelimme kuinka hänen aikansa on vierähtänyt. Hän toteaa:

"Minulla on kolme lasta ja kuusi lastenlasta. Meneillään on ollut tutustuminen Helsingin, Espoon ja Vantaan moniin ennestään tuntemattomiin kaupunginosiin lastenlasten harrastusten johdosta. Olen ajanut tuhansia kilometrejä pääkaupunkiseudulla, myös tietenkin kesäpaikkaani Karstulaan. Kaikkeen lukemiseen ja kirjoittamiseen on nyt ollut enemmän aikaa, varsinkin historiaan. Talvisin hiihdän murtomaata täällä etelässä kuin myös Lapissa satoja kilometrejä. Italiaan matkustan usein, sillä Rooman kirjallisuushan oli mieltymykseni jo yliopistossa."

Jorma Rytkönen on toiminut Ylioppilastutkintolautakunnan sensorina vuodesta 1982 vuoteen 2005. Hän on kuulunut Munkkiniemen Rotaryklubiin kolmekymmentäkolme vuotta ja kirjoittanut klubinsa 30-vuotishistoriikin. Suomen kansallisbiografiaan Rytkönen on kirjoittanut kouluneuvos Jussi Saukkosen osuuden. Rehtorin toimen ohella hän on kirjoittanut kaksi oppikirjaa, lukion

yhteiskuntaoppia ja taloustietoa käsittelevät. Munkkiniemen yhteiskoulun 25-vuotis- ja 50-vuotishistoriakirjat ovat myös hänen käsialaansa.

Erityisen aiheellisesti Tasavallan Presidentti myönsi filosofian maisteri, rehtori Jorma Rytköselle kouluneuvoksen nimen ja arvon vuonna 1996.

Kouluneuvos näyttää nykyään ihan samalta kuin ollessaan Munkkiniemen yhteiskoulun rehtorina, josta toimesta hän ei ollut päivääkään virkavapaalla tai muuten poissa – mitä nyt joskus poti nopean flunssan. Muuan sattumus todistaa hyvin tämän. Jorma oli äskettäin asioimassa eräässä liikkeessä ja joutui kirjoittamaan henkilötunnuksensa johonkin paperiin. Myyjä katsoi paperia ja Jormaa todeten, että tässä tunnuksen vuosilukuosassa on nyt virhe, ettehan te voi olla kuin viisikymppinen.

Matti Kaihovaara yo -53

Tom Hynninen yo -53

REHTORIN TERVEHDYS

Senioriyhdistys on jälleen kerran yhdessä koulun edustajien kanssa valinnut Vuoden munkkalaisen. Tähän kunniatehtävään päätettiin kutsua Helsingin Sanomien vastaava päätoimittaja Janne Virkkunen, joka vastasikin myönteisesti alkusyksystä esittämäämme kosintaan. Virkkusen ansiot ovat kaikkien lukijoiden tiedossa. Hän on ollut yhteydessä kouluun eri aikoina. Kevään 2007 Sanomalehtipäivänä Virkkunen vieraili koulussa ja piti oppilaille toimittajan työtä esittelevän luennon.

Iltajuhlassa 1.11.2007 Virkkunen vastaanotti Vuoden munkkalaisen kiertopalkinnon, jonka edeltäjänsä Mikko Leppilampi oli koululle asianmukaisesti toimittanut. Nyt tämä komistus sai vuoden kortteerin päätoimittajan töölöläiskodissa. Totutun tavan mukaan Vuoden munkkalainen piti juhlapuheen koulun itsenäisyysjuhlassa 5.12. Virkkusen asiapitoinen puhe oli erinomainen katsaus Nyky-Suomeen ja sen yhteiskunnallis-poliittiseen tilanteeseen. Tulevan kevätlukukauden aikana yhteistyö jatkuu – koulun oppilaille tarjoutuu mahdollisuus syventää media-taitojaan ja tutustua toimittajan työskentelyyn Helsingin Sanomien asiantuntevassa ohjauksessa.

Aki Holopainen onnittelee vuoden munkkalaista, onnitteeluihin yhtyvät myös Miika Heikinheimo ja Päivi Wickström

Nyt meneillään oleva lukuvuosi on koulumme historian 70. toimintavuosi, vuosijuhlaa vietetään koulussa pienimuotoisesti ensi syksynä. Koulun hallitus on päättänyt, että suuremmat juhlat järjestetään vasta 75-vuotispäivänä syksyllä 2013. Valmistelut alkavat lähiaikoina, koska tuolloin on tarkoitus julkaista koulun siihenastinen historia. Historiatoimikuntaan kuuluvat emeritusrehtori Jorma Rytkönen, tutkija Jari Salminen ja allekirjoittanut.

Hyvää Joulua ja Onnellista Vuotta 2008 toivottaen

Aki Holopainen
rehtori, seniori

PS
Tiesitkö, että ...

* Munkkiniemen Yhteislyseon lukuvuoden 1937-1938 lukujärjestys on nähtävillä koulussa. Kyseessä on Munkkiniemen yhteiskoulun ns. kotikouluvaihe, jolloin koulussa opiskeli 22 oppilasta kahden opettajan johdolla tukikohtanaan Munkkiniemen Puistotie 8:ssa sijainnut huoneisto. (TARKISTA KADUN TUOLLOINEN NIMI)

* Koulun aulassa on kiinteä Munkkiniemen historiaa esittelevä valokuvanäyttely Munkkiniemen kuvat. Näyttelyluettelo on lainattavissa koulun toimistosta. Tervetuloa tutustumaan tähän näyttelyyn koulupäivien aikana.

Vuoden munkkalaiset

1. Jaakko Rauramo
2. Jukka Riikonen
3. Riitta Nelimarkka
4. Aarne I. Koskimies
5. Juhana Blomstedt
6. Mikko Leppilampi
7. Janne Virkkunen

Vuoden munkkalainen, Helsingin Sanomien vastaava päätoimittaja Janne Virkkunen kiittää saamastaan tunnustuksesta

Senioriviestin toimitukselle

Senioriviestissä Nro 12 marraskuu 2006, sivu 23 mainitaan, että munkin kaapuja ruvettiin muistitietojen mukaan käyttämään penkkariajoissa ensi kerran vuonna 1948. Pitää paikkansa. Meidän luokkamme todella keksi ajatuksen, että munkkalaiset abit esiintyisivät penkkariajoissa munkinkaavuissa. Ko. tekstissä todetaan myös, aiemmin koulu ei sodanjälkeisen pula-ajan johdosta olisi pystynyt hankkimaan niihin kangasta. Ei koulu hankkinut kangasta vielä vuonna 1948:kaan, vaan me vuokrasimme kaavut oopperasta.

Kuvassa allekirjoittanut Oopperan kaapu yllään kuorma-auton lavalla Etelä-Esplanadilla eturivissä ensimmäisenä oikealla. Muut eturivissä oikealta vasemmalle Irma Törnroos, Marja Linko ja Inger Lidholm. Takarivissä oikealta vasemmalle Jouko Hirvonen, Jussi Saukkonen, Pentti Piironen ja Teuvo Tammiala. Lavalla oli vielä neljä abia Ritva Hyvönen, Pentti Meriluoto, Mikko Nieminen ja Maija Pelanti, joita ei kuvassa näy. Meitä oli siis kaksitoista. Tuo ideamme munkinkaavuista näyttää olleen elinkelpoinen, sillä jo ensivuodenkin abit tätä perinnettä jatkavat, tulee jo 60 vuotta täyteen.

Aarne J. Koskinen

Historian opettajaksi tuli vuonna 52 Käpylän koulun rehtoriksi siirtyneen Kauko Joustelan tilalle filosofian tohtori **Aarne J Koskinen**, joka kertoi olleensa 'vaikea tapaus' nuoruudessaan, siksi kai hän meitä ymmärsi. Hänen sukunsa omisti Koskisen sahan, joten ellei hän syntynyt kultalusikka suussa niin ainakin hopeinen sellainen. Luonteeltaan hän oli iloinen ja usein kasvoillaan ilkkurinen virnistys. Hän briljeerasi taidollaan kirjoittaa liitutaululle yhtä aikaa vasemmalla ja oikealla kädellä. Boheemiluonnetta kuvastaa hänen melko huonossa kunnossa ollut Mersunsa, josta laulettiin abeina 'Kuningas kulkureitten...' sävelellä: "Aamulla koulun eessä / ruostemersu seisoo veessä / Kukahan sen omistaja lie, kuka lie? / Opettajain aulassa / siellä / kaapissa muitten tiellä / roikkuu hanskat harmaat likaiset, kenen ne? laulu loppuu sanoihin: Johtaja...Nasu, Arska, Nalle Koskinen." Sanonta, rakkaalla lapsella on monta nimeä, päti häneenkin ja viittaus Mersuun, oli ilmaus kateudesta. Hänen historiantuntinsa olivat innostavia ja joskus riemastuttaviakin. Karttakeppejä tosin katkeili kateederin reunaan ja uhkasi hän joskus passittaa villeimmän lasarettiinkin. Muistutukset hän saattoi kirjoittaa runomuotoon, esimerkiksi 'Setkänen ja Karapää / ei kuule eikä nää / senkun vaan pölöttää / eikä syynä ole sää / on vain muuten ikävää' tai 'Kauhanen porisee kuin perunakattila ilman kauhaa'. Löytyi päiväkirjasta positiivisiakin muistutuksia kuten 'Kiitoksia järjestäjälle: kynä oli kerrankin terotettu'. Opetusta täydensi hänen pitämänsä vapaaehtoinen, viikoittainen 'yhteiskunnallinen keskustelukerho' Puistotien Dominicus-kahvilan kabinetissa. Siellä opimme ymmärtämään vuosilukujen ja kuningassukujen historian lisäksi samanaikaisia yhteiskunnallisia ilmiöitä.

Hänen tohtorinväitöskirjansa käsitteli 'sivistyksen leviämistä Polynesian saaristossa idästä länteen'. Sitä hän todisti esineiden, tapojen ja uskontojen kautta. Teos sisälsi myös kuvauksia polyneesialaisista seksitavoista, joita me pojat innostuneina ahmimme väitöskirjan kopiosta. Lähes samaan aikaan oli norjalainen Thor Heyerdahl tehnyt kuuluisan matkansa KonTiki-lautallaan Amerikan rannikolta Polynesian saarille osoittaakseen, että sivistys levisi Etelä-Amerikasta itään. Heyerdahlilta tuli kansallissankari, ja hänen retkistään tehtiin Osloon museo. Koskisen tutkimukset jäivät varjoon. Olemme viime vuosina kuulleet paljon alueella vallitsevasta "El Niño" -sääilmiöstä, joka muuttaa Tyynenmeren virtausten suunnan vastakkaiseksi 5-7 vuoden välein. Jos kulttuuri siirtyisi merivirtojen mukana, muuttuisi sivistyksen leviämisseurantakin melko usein. Edesmennyt tohtori Koskinen ei luultavasti ehtinyt kuulla sääilmiöstä.

Hänen viestinsä meille uusille 1957 ylioppilaille kuului seuraavasti:

"Vieläkin maikka teidän keskellänne on usein kuin Daniel jalopeurain luolassa. Huonosti siis olen onnistunut leijonankesyttäjänä. Toivoton en kuitenkaan ole. Teissä on ollut ja on jotain, mitä minä arvostan: te yritätte löytää oman itsenne. Jos tyydymme olemaan vain ihmisiä, itseään rehellisesti toteuttava ihminen on paras, mitä ajatella saattaa. Peilaillessa omaa kuvaansa vaan ei löydä. Väärä itsetehostus, joka pyrkii tavoittamaan massan aplodeja ja hyvähuutoja, on sirkus-touhua. Toisten ihastuksessa me emme suinkaan itseämme näe. Olen tainnut puhua kuuroille korville jankuttaessani, että tyhjä tynnyri kumisevat eniten. Tuon kumun takaa ei hevin kuule aitoa taustaääntä, mutta minä olen sittenkin luullut kuulevani sen. Minun on ollut helppo ymmärtää teitä, koska olen itse ollut "vaikea tapaus". Voin vakuuttaa, että kakaramaisuudesta pääsee aikanaan kuin pikkupojan polvihousuista. Muistatte Mark Twainin jutun: "Seitsemäntoistavuotiaana minusta fatsi oli sitten dille kaveri. Kun olin tullut kaksikymmenvuotiaaksi, minun täytyi ihmetellä, kuinka paljon äijä oli kehittynyt kolmessa vuodessa." Niin se yleensä käy. En ole turhaan sotinut, jos edes voin toivoa, että aito teissä aikanaan pääsee päällimmäiseksi. Ja siihen minä uskon vankasti. Siksi vain kolme sanaa - jokaiselle: ole oma itsesi." Nalle

Risto-Matti Kauhanen yo -57 (riemuylioppilas)

Munkkiniemen yhteiskoulun lakkiaisjuhlassa 2.6.2007 riemuylioppilas Eero Multamäki esitti jo perinteeksi muodostuneen riemuylioppilaiden tervehdyksen kevään uusille ylioppilaille.

Arvoisa rehtori ja apulaisrehtori
Hyvät opettajat ja oppilaat
Vanhemmat
Arvoisat uudet ylioppilaat

Olen täällä tuomassa teille viestin 50-vuoden takaa. Oma lakkiaispäivämme oli toukokuun 31. Muistan kuinka olimme otettuja siitä, että saimme ensimmäisinä koulun historiassa lakkimme uudessa juhlasalissa. Meistä tuntui, että juhlasali oli juuri meitä varten rakennettu. Meitä oli silloin 63, teitä on nyt 150. Tilaa tarvitaan lisää ja niinpä olemme jälleen uudessa juhlasalissa.

Itselleni nämä lakkiaiset ovat merkittävät useastakin syystä. Niistä tärkein on se, että joukossanne on tyttärenpoikani Niko. Kovin usein ei isovanhemmille suoda tilaisuutta yhteiseen lakkiaisjuhlaan lapsenlapsensa kanssa.

Tulin lukioluokille Suomalaisesta Yhteiskoulusta. Oli oppilaan kannalta vapauttavaa tulla kouluun, jossa toimittiin oppilaan ehdoilla silti opetuksen laadusta tinkimättä. Oppilaan menestyminen oli etusijalla, ei koulun tai opettajien kunnia. Uutta ja modernia oli minulle myös erikoisaineluokat. Viihdyin erinomaisesti heti alusta lähtien.

Minulle kävi niin onnettomasti, että abiturienttivuoden syksyllä sairastuin vakavasti syöpään, joka vaati pikaista leikkausta. Siksi oli todella hienoa ja näin jälkeensä vieläkin hienompaa todeta koulun minulle antama apu ja kannustus pyrkiessäni voittamaan tuon taudin. Erityinen kiitos tästä lankeaa rehtori Jussi Saukkoselle ja johtajatar Asta Kahanpäälle. Sain tulla ja mennä kouluun oman vointini mukaan. Luokkatoverini olivat minulle suurena apuna. He auttoivat paikkaamaan niitä opetuksellisia aukkoja, joita minulle syntyi syyslukukaudella pitkistä poissaoloistani johtuen. Mielestäni tässä heijastuu hyvän koulun luoma kannustava ja oppilasta ymmärtävä ilmapiiri. Uskon että tämä henki elää edelleen Munkkiniemen Yhteiskoulussa.

Oppimista ei voi pakottaa. Se syntyy omakohtaisista oivalluksista sitä helpommin mitä suopeammat olosuhteet ovat. Suuntaus kaikkien kilpailulla kaikkia vastaan ei suinkaan ole paras tapa oppimiselle.

Vuorovaikutus oppilaiden kesken jää pois tai vajavaiseksi. Kaikesta huolimatta toivon, että jaksatte säilyttää inhimillisyytenne jättäessänne turvallisen koulunne ja siirtyessänne uusiin ympyröihin.

Kouluaikaisia toveri- ja ystävyysuhteita kannattaa vaalia. Ystävyyyteen voi tukeutua ja siitä saa henkistä voimaa. Toivotan teille kaikille menestystä elämäänne.

Eero Multamäki, riemuylioppilas 1957

Riemuylioppilaiden kirja

Riemuylioppilaiden kirja sisältää sekä vuoden 1955 että 1956 yo-luokkien sivut yksissä kansissa. Se on kovissa, tummansinisissä galon-kansissa, A4-koossa. Sivuja on kaikkiaan 45, joista 12 on 4-värisiä.

Kirja ei sisällä vain noina vuosina ylioppilaisiksi päässeiden muisteloita, vaan siellä on myös muistoja Munkasta, koulusta ja opettajistamme. Kirja on sisällöltään toki sama kuin ne nettisivut, mutta olen "taittanut" sen pdf-muotoon, jotta kaikki materiaali mahtuisi siististi A4-sivuille. Se, että ne meidän Riemusivumme ovat nyt vasta kirjan muodossa, johtuu ns. "yleisön pyynnöstä" joita on tullut juhlien jälkeen! - eli koska kaikki eivät harrasta aktiivista nettisurffailua, mutta kuitenkin hekin halusivat niitä sivuja lukea.

Ja vaikka osa surffailisikin, niin onhan painettua tekstiä ja kuvia kuitenkin helpompi lukea ja katsella eli näin ollen myös internettiä käyttävät voisivat kirjan haluta?

Tarjoan siksi tätä opusta nyt omakustannushintaan eli 22 Euroa kpl (hinta on ilman postikuluja) Mikäli haluat tilata tämän opuksen, niin maksa tuo 22 Euroa tililleni

NORDEA – Pertti Seeve tili nro 242918-7863

SUURET IKÄLUOKAT

Suurten ikäluokkien kaudelta 1956 – 1964 erityisesti Munkkiniemen keskikoulun ja lukion osalta.

Minä ja kaverimme olemme syntyneet 1945 ja kuulumme ns. ensimmäiseen suureen ikäluokkaan. Vieläkin syyskuussa 1945 syntyneet muodostavat suurimman koskaan kuukaudessa syntyneen ”lapsijoukon”. Tämä tiesi käytännössä sitä, että meitä oli joka paikassa aina ja kaikkialla vähän ”liikaa”. Vuonna 1956 me pyrimme oppikouluun, jonne Helsingissä oli tuolloin vaikeahko päästä – ainakin meidän tavallisten tallaaajien. Onneksi meille Munkkiniemeen perustettiin juuri tuolloin Munkkiniemen keskikoulu Munkkiniemen yhteiskoulun yhteyteen ja näin useammalle Munkkiniemen kansakoululaiselle avautui mahdollisuus päästä oppikouluun. Ensisijaisesti Munkkiniemessä pyrittiin yhteiskoulun puolelle ja sanottakoon nyt suoraan, että ns. ”jakojäännöksille” – siis meille – avautui oppipaikka keskikoulun puolelta. Tosin jo tuolloin kerrottiin, että keskikoulun jälkeen perustetaan keskikoululle nelivuotinen lukio. Näin myös tapahtui ja koulun viralliseksi nimeksi tuli 1960 Munkkiniemen keskikoulu ja lukio. Tämän koulun perustaminen tapahtui tosiasiaassa ja vain sen vuoksi, että koulun uudisrakennukselle ja saatiin lisää valtionapua, jota vanhalle Munkkiniemen yhteiskoululle ei olisi muutoin valtiolta siinä määrin saatu.

Olemme siis koulunaikana olleet ja aina lukiossakin ns. keskikoululaisia eikä varsinaisesti yhteiskoululaisia. Tämän sai tuntea ja tuta kouluaikana, koska yhteiskoululaiset pitivät itseään parempina meihin keskikoululaisiin verrattuna ja sitä kai he käytännössä useammassa tapauksessa olivatkin...

Se ei kuitenkaan haitannut menoa ja koulunkäyntiä millään tavoin. Meillä oli samat ihanat opettajat ja pääasiassahan sitä kaveerattiinkin omien luokkakaverien kanssa. Viihdyimme koulussa hyvin ja muistelimme koulu-aikaa, luokkakavereita ja kaikkia opettajia mielihyvää tuntien. Lähtökohtanamme oli, että koulusta on selvittävä vuosi ja luokka – periaatteella. Näin myös useampien kohdalla tapahtui, vaikka jotkut luokat selvitetttiinkin rimaa hiipoen. Kirjoitimme ylioppilaiksi vuonna 1964 ja saimme todistuksemme opetusministeri Jussi Saukkosen kädestä. Kuinkahan moni on saanut ylioppilastodistuksensa opetusministerin kädestä. Ylioppilaaksi tuloa juhlimme Kalastajatorpalla ja olimme onnellisia siitä, että kotiseutumme Munkkiniemi oli tarjonnut meille hyvän koulun.

Olimme koulumme ensimmäiset ja viimeiset ylioppilaat, koska koulumme fuusioitiin Munkkiniemen yhteiskouluun keväällä 1964. Oli siis ainutkertaista, että juuri "meitä" varten perustettiin uusi oppikoulu koulunkäyntimme ajaksi – siitä kiitos ja kumarrus Jussi Saukkoselle ja kumppaneille.

Erityisesti on todettava, että monet meistä "keskikoululaisista" on edelleen paljon tekemisissä toistemme kanssa ja nautimme toistemme seurasta. Myös tästä on kiittäminen koulua ja sen opettajakuntaa. Erityisesti muistelimme useasti Svea Aaltoa "Svea-Mammaa", Aarne Salmista "Arskaa", Lajos Garamia sekä Rainer Nyholmia "Lemmyä" ja tietenkin myös Pentti Nohynekia "Bubia" ja Jorma Rytöstä ja heitä kaikkia suurella lämmöllä. He olivat opettajia suurella sydämellä ja valmistelivat meitä myös todellista elämää varten.

Koulun jälkeen yliopistoissa ja korkeakouluissa olemme olleet vain munkkalaisia. Tavallisille talleajille todettakoon, ettei koulumenestys suinkaan aina korreloi korkeakoulumenestystä ja tästä syystä me sijoittuneet yhteiskunnassa vähintäänkin tyydyttävästi. Vuoden 1964 jälkeen olemme pitäneet useita luokkakokouksia Munkkiniemen keskikoulun ja lukion oppilaina "keskikoululaisina" ja olemme myös omasta jo haudatusta koulustamme ylpeitä.

Mutta mitäpä tuosta – olemmehan aina munkkalaisia ja ylpeitä munkkalaisuudesta. Viimeksi tapasimme toistemme koululla konsertti-illassa 1.11.2007 ja totesimme, että olemme kaikki juuri joko jo siirtyneet tai siirtymässä eläkkeelle. Nyt voimme todeta 62-vuotiaana, että koulumme antoi meille hyvät lähtökohdat elämää varten ja olemme siitä tosi kiitollisia ja tyytyväisiä sekä onnellisia. Todettakoon lopuksi, että kerran munkkalainen – aina munkkalainen.

Ylioppilas (meitä oli kaikkiaan 28) Munkkiniemen keskikoulusta ja lukiosta keväältä 1964.

UUODEN 1977 YLIOPPILAAAT TAPASIVAT TOUKOKUUSSA

Munkinseudulla toisiamme tavatessa eräät vuoden 1977 abit alkoivat jo vuosi sitten syksyllä suunnitella, että keväälle 2007 olisi mukava järjestää luokkatapaaminen. Sen kunniaksi, että tuolloin tulisi kuluneeksi 30 vuotta ylioppilaaksi pääsystä MYK:ssä. Tiedossamme oli, että vastaavanlaisia tapaamisia olivat aiemmat vuosiluokatkin pitäneet.

Tuumasta toimeen. Jotenkin luonnostaan suunnittelupalaverien pitämisaikaksi valikoitui Ukko-Munkki. 8A-luokalta mukana olivat Leena Sainio ja Hannu Halila, B:ltä Kristian Ignatius ja Eja Peltonen sekä C:ltä Marianne Therman (Uronen) sekä Arto Kivinen. Oman vuotemme Abi-lehti (Abin Abu) ja MYK:n historiikki vuodelta 1988 olivat tietolähteinä ja vähä vähältä vanhojen luokkatovereiden yhteystietoja saatiin kasaan. Alusta alkaen oli selvää, että kaikki kolme luokkaa tapasivat yhdessä, jo pelkästään tasaisen sukupuolijakauman vuoksi. Muutamaa poikkeusta lukuun ottamatta kaikista 89 abista 30 vuoden takaa löydettiin yhteystiedot. Joku tuntui aina tietävän jonkun vinkin, jota kautta päästiin kiinni yhteystietoihin. Tapaamisen ajankohdaksi päätimme helatorstain aaton 16.5., sopiva keväinen tapaamispäivä.

Paikalle tuli noin 60 entistä munkkalaista. Yllättävän iso osa nykyisiäkin sikäli, että aika moni asui edelleen Munkinseudulla, osa välillä muualla asuttuaan. Iltapäivän päätteeksi oli todella jännittävän mukavaa kävellä koulun pihalle, jonne vanhoja tuttuja alkoi jo kokoontua. Hämmästyttävää kyllä, vanhat tutut näyttivät jokseenkin siltä kuin abikeväänä. Osan kanssa on tullut vuosien mittaan tavattua enemmän tai vähemmän, mutta muidenkin kanssa juttu lähti tosi helposti liikkeelle – ikään kuin lause olisi vain aikoinaan jäänyt kesken.

Apulaisrehtori Päivi Wickström esitteli ystävällisesti meille hienosti remontoitua koulua, jonne ensin kokoontuimme juhlasaliin kuulemaan MYK:n kuulumisia. Tunnelma oli rennompia kuin reilu 30 vuotta aiemmin samassa salissa ylioppilaskokeiden kanssa hikoillessa. Teimme kiertokäynnin upeasti remontoituun ja laajentuneeseen vanhaan opinajoon, joka osalle oli tuttu omien lasten käydessä nykyisin sitä. Paljon uutta, jotain vanhaa. Kyllä kelpaa nykymunkkalaisten käydä koulua, luokkien varustus on huipputasoa ja uusi liikuntahalli loistokas. Päivi oli jo meidän aikoihin koulussa opettajana, mutta vasta nyt pääsin toteuttamaan kaikkien mukana olleiden miesten haaveen jo 70-luvulta kiittäessäni kaikkien puolesta halaamalla Päiviä!

Koulun tutustumisen jälkeen siirryimme pihan poikki Ukko -Munkkiin, jonka yläkerta oli varattu käyttöömmemme. Tunnistamisen helpottamiseksi kaikille oli jaossa nimikyltit sekä kopio vanhasta Abi-lehdestämme. Hyvää ruokaa ja juomaa, yhteistä seurustelua ja pöytien vaihtoa. Kouluvuosiemmekin aikainen pianistilahjakuus Kari Holopainen viihdytti meitä soitollaan. Ilta kului nopeasti, onneksi Uffe oli riittävän pitkään auki. Illemmalla intouduttiin muistelemaan vaikkapa entistä Munkan pyhää kolminaisuutta : Ugari, Rigari ja Snagari, joista Rigge on vaihtunut muuksi ja Snagaria ei Puistotien keskellä enää ole.

Kaikilla oli varmasti mielessä, että ilta oli oikein onnistunut. Ja seuraavaan tapaamiseen ei tarvitse odottaa enää yhtä pitkään. Kun yhteystiedot on nyt vaivalla kerätty, päätettiin muutaman vuoden päästä tavata jossain muodossa uudestaan. Varmaankin samalla moni koki uuden yhteyden entiseen kouluunsa ja toivottavasti päätti liittyä myös senioriyhdistykseen. Suunnitteluryhmämme puolesta kiitos kaikille mukana olleille ja erityisesti Päiville koulun esittelystä. Suosittelemme muillekin vastaavanlaisia tapaamisia!

Rehtori Jorma Rytkösen tervehdys abilehdessämme keväällä 1977 päättyi koskettaviin sanoihin, jotka sopivat nykyisillekin abeille : Kasvaka itsenäisiksi ajatteleviksi kansalaisiksi vapaassa isänmaassamme.

Hannu Halila yo 77

Jos haluat kirjoittaa jutun Senioriviestiin, päivittää yhteystietosi seniorien jäsenrekisteriin tai liittyä Seniorit ry:n jäseneksi, voit lähettää sähköpostia osoitteeseen: paivi.wickstrom@munkkiniemenyhteiskoulu.fi

TOPO JUHLII 75-VUOTISTA TOIMINTAANSA TÄLLÄ KAUDELLA

Torpan Poikien toiminta on alkanut vuonna 1932, joten meillä on meneillään 75-vuotisjuhlakausi. Juhlistamme kautta useilla tapahtumilla, joista suoraan 75v-juhlintaan liittyvät 12.1.2008 pidettävä juhlaottelutapahtuma ja 1.3.2008 oleva juhлагаala.

75V-JUHLAOTTELUTAPAHTUMASSA lauantaina 12.1. pelataan pääotteluna liigapeli ToPo-Kouvot kello 17 Kisahallissa. Ottelutapahtuma alkaa jo tunteja aikaisemmin ja päivän aikana on virallisia ja epävirallisia esiotteluita, kilpailuja, musiikkia ja monenlaista viihdyttävää sekä juhlistavaa tapahtumaa. Myös yllätyksiä odotettavissa. Lippuja liigapeliin voi jo nyt ostaa www.lippu.fi:stä.

75V-JUHLAGAALA on lauantaina 1.3. Kalastajatorpalla kello 19 alkaen. Juhlijoille on varattuna pyöreän salin 350 paikkaa. Täällä juhlitaan tyylikkään iloisesti avec - virallisen ja kevyen ohjelman säästyksellä. Juhlagaalaan myydään sekä illalliskortteja että nimikkopöytiä. Korttien ja pöytien hinnat ovat vielä vahvistamatta, mutta varauksia voi jo tehdä lähettämällä sähköpostia apso-services@kolumbus.fi.

ToPossa junnutoiminta pyörii sekä tyttöjen että poikien puolella aktiivisesti. Edustusjoukkue pelaa vauhdikkaasti liigan kärjessä. Torpan Pojat, ToPo - perinteitä ja nykyaikaa. Lisätietoja www.topo.fi

www.munkkiniemenyhteiskoulu.fi

www.munkkiniemenyhteiskoulu.fi